

изключена, по за предпочитане ли би било за нас, българите, да видим един ден настанена в Цариград Гърция с нейните мегаломански идеи за възкресяване на Византийската империя и пр., на която Гърция ние, българите, с нашата безумна политика най-много разширихме границите и едва не заведохме и в Цариград? Явно е, че всички ония опасности, с които се опитваха да плашат и заблуждават народа и да смутят неговата съвест, бяха само едни плашила и нищо повече. И народът нито ги разбира, нито поиска да ги разбере. Въпреки голямата ревност, с която се мъчеха да му втълпят страх от Русия, този страх не можа да намери почва, освен само всред една част от нашата интелигенция. Простата, селска маса, със силата на своето здраво интуитивно чувство, схващаше много добре работите и не виждаше в руските претенции една опасност за България.

Истинските причини, поради които Фердинанд се опълчи против Русия, бяха, че той сам аспирираше за Цариград, който град беше избрал за столица на своята Източна империя и че, следователно, и той сам водеше една завоевателна, една империалистическа политика. Най-голямата, обаче, пречка за реализирането на този негов блян идеше от Русия. Претенциите на великата славянска освободителка и тия на бурбонския потомък тук се срещаха и сблъскваха. Ето защо и политиката на Фердинанда е била винаги, кога явно, кога прикрито, насочена против Русия; ето защо българският дворец е бил винаги огнище на русофобската пропаганда в България; ето защо във Виена и Берлин се решаваха много от жизнено значение за нашата страна въпроси; ето защо Фердинанд мразеше славянството и се мъчеше с всички сили да отдалечи България от него. И той не само избяг-